

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnyje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Dušl daty,
Wotpočl ty.

Z njebjes mana
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klč Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicizščerńi w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

10. njedžela po swjatej Trojicy.

Sap. štutki 9, 10—22.

Saulowe wobrocenje je džiw hnady Božeje. Džiw hnady Božeje je wobrocenje kóždeho čłowjeka. My widžimy, kał pola Sauluša snutšowne wobrocenje, kotřez Boži Duch štutkuje, potracujuje:

1. Wón so modli;
2. wón widži;
3. wón předuje.

1. Schtož běšče Jesuś sam sapočal, ma staw wošady w Damaskonje dale wjesć. Ananiaš dosta poručnosć, jeho psches ruku-nakladowanje a kšćeniznu do towarštwu Šwjateho Ducha pschisacž. Ananiaš so wěšo tehole poručjenja nastroža. Jemu je, kaž by chyzł hlówu tyknyć do lawoweje khlamy. Ale tón Anjes jeho do přědka směruje: „Tón tebi wjazy njeschłodži. Glej, wón so modli!“ Tši dny je Sauluś se sobu wojował. Stóncžnje so podda. Wón so modli; štynjenedej ruzy stej wot jastarškeho to snamjo, i kotřymž so pschewinjeny wojowat sa poddateho postaji a so na hnadu a njehnadu pschepoda. Wón so modli, to je snamjo, so je móž khorosće pschětrata, kaž pót na čzole khorého.

Glej, wón so modli! To je přenje snamjo wobrocjenja tež dženska hiščeje pola naš. Njewobroceny drje so tež modli, ale to je samy skutk hubow kaž pola póhanow abo samohordjenje psched Bohom kaž pola teho farisejskeho abo nakhwilne sahorjenje. Prawu kšćeniznu modlitwu,

kiž i wutrobny wukhadža, ponižne, džěčžaze modlenje w Jesuśowym Duchu a mjenje namakajch pola samych wobrocjenych. Pschetož schtož so wopravdže modli, tón i tym šjewi, so pomozny potřeba, so je njemóžny, ale wón ma tež to pschewědčjenje, so wschedomóžny Bóh žiwjenje čłowjekow wodži a so jemu k službje podda. Tam je prawe kšćeniznistwo, hdžež je modlenje snutšowne čěrjenje a hdžež wschitko, schtož wob džěń so stawa, bywa wabjenje k modlitwje, hdžež potajkim kšćeniznan žyly žiwjenje do kwětkla Božeho staja. Glaj, wón so modli! W tych słowach sacžuwamy wjekele dobrego pastyrja nad namakanej wozu.

2. Wón widži. Sauluś bu na puczu se kšćeniznu bity k swojemu ponižowanju; wón tón, kiž so naduwacše i hroženjom, dyrbi so wjesć dacž kaž džěčžo; dale pak dyrbi jemu služicž k samopruhowanju, so so sam pšnaje. Přjedy běšče so hordzil na swoje pšnacže a swoj rosom, wón dyrbi pšnacž, so je hacž dotal kšćenizny byl, kšćenizny sa krašnosć kšćeniznowaneho Anjesa. Jako pak Ananiaš ruzy na njeho položl, „padžechu wot jeho woczow jako schupisny“, tež wot jeho duchownych woczow, wón pšna i jaknosću swoje dotalne kšćeniznje. Kał wjele mjes nami kšćenizny se sawjasanymaj woczomaj! W semistich wězach so snaja, ale Bože słowo je jim samknyena kniha. Woni wótrje wopacžnosće druhich pšnaja, wošebje kšćeniznow, ale schtož so jich samych džerzi, sa to so kšćenizny. Šwój wuzitk woni snaja, ale schtož k wěcznemu měrej kšćenizny, je jim potajne. Schtož pak je wobroceny, ma jakne pohladanje, wón snaje kšćenizny a swoje kšćenizny, kšćenizny a jeho jebanstwo. Wón nje-

widzi jenož khostazu ruku, kotraž jeho trjechi, ale tež wótzow-
sku ruku, kiž khostazy prut dđerži k naschemu sbožu.

3. Wón předuje. Hdnyž je so pokylnik, dže Pawoł
do towarštwy póšlow a so s tym sjawnje k nim póna.
Tež to je wažne, so so wobroczeny kšesčizian swojich
kobuškšesčizianow njehańbuje a s nimi w bratrowskim
wobkhadže steji. Potom sańdže tež do schulow a pschi-
powjedasche swojim přjedawšchim wěrytowaršcham, sčto je
so stało. Mny dyrbjeli kabi myšlicž, so by psched tajlim
šwědczenjom wscho pschecžiwjenje wotmjelkło. Tole Pawo-
łowe słowo kame džiwanje a hněw wubudži. To dopo-
kasuje, so tón, kiž wěricž njecha, tež njewěri, hdnyž so
jemu tež Jesuš sjewi. Pawoł pať so njeda sastróžicž.
Prawy šwědk křystuškowy so teje horzoty, kotraž jeho
setka, njeboji, ale wón wě, tón křes wjedže k dobnyču,
hdnyž tež dže psches cžežke cžakny. Hamjen.

Dobre skutki.

D. Luther praji: Dobre fromne skutki ženje dobrego, fromneho
muža njecžinja, ale dobry, fromny muž cžini dobre, fromne skutki,
tať so dyrbi na kóždy pad najpředy wořoba dobra a fromna byčž
pschede wschěmi dobrými skutkami, a dobre skutki scžěhuja a wutħa-
džeju s dobreje wořoby. Kunje kaž tež křystušk praji: Sčniky
sčtom njemóže žanych dobrých pčedom pschijnjesč. Nětko je
sjawne, so pčody sčtom njenjeřu, tať so tež sčtomny na pčodach
njerořtu, ale sčtomny njeřu pčody, a pčody rořtu na sčtomach.
Kaž dyrbjia nětko sčtomny předy byčž dnyžli pčody, tať dyrbi
cžlowjel we wořobje najpředy fromny abo řky byčž, předy hacž
wón dobre abo řke skutki cžini. F.

Njebjeski wjednik na wójskich dróhach.

Spisak k. farak Schwela w Deřnu pola křocžebusa.

Do Hornjołuzijschiziny piček. F.

Boženje a modlitwa,
hdnyž wojak do wójuny dže a dyrbi
žonu a džečzi wopušcžicž.

Nětko sawdawam wam wschěm
hromadže dobru nóz; najpředy
šwojej lubej žony a šwojim lubym
džečžom a tež staršchimaj a bratram
a šotram a wschitkim tym šwojim,
kotsiž mje nastupaju. Sa dyrbjia
so nětko wot wař džełicž, a řu-
doba nař wobjimuje. Sa njewěm,
kať so mi pčondže w tym zřym
křaju a psched mojimi njepschecželemi.
Ty luby Božo, ja cže prošču, ty
chžyl pschi mni stejecž a šwojim
jandželam dacž pschi mni stražo-
wacž, so by mje žane njesbože a
sčłoda njetrječila. Daj, mój luby
Božo, so by wscho sbožownje ke
kčnzju pschisčkło. Hamjen.

Tuta modlitwa, kať tež kłědo-
waza stej 1813 křibřkej napřšanej
wot podwřšča Schuppana s Jan-
šchojž w Delnjej Łuzizny.

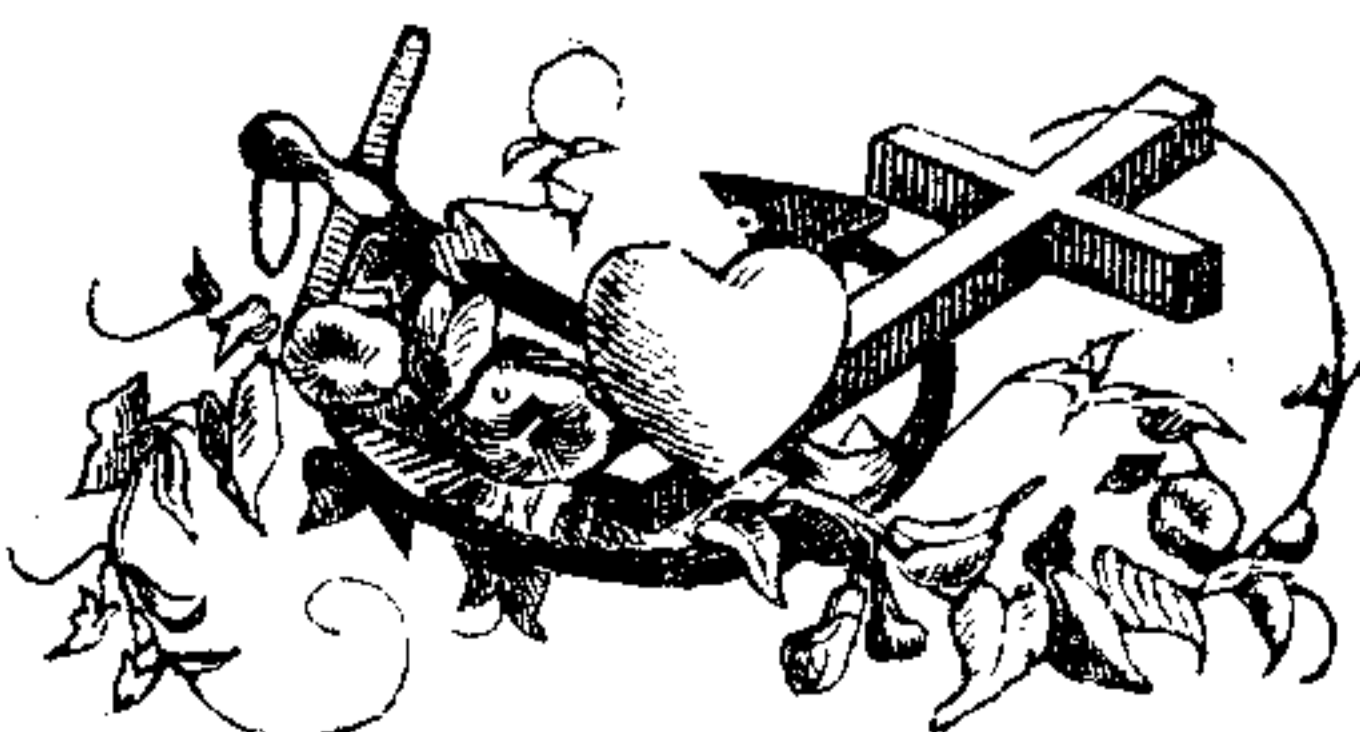
Nětk pčsnaju ja, so tón křes
šwojemu žakłowanemu pomħa a
wušřšchi jeho we šwojich šwjatnyh
njebjesach; jeho prawiza pomħa
móznje. Tamni řpuschcžeju so na
wořy a druřy na kčnje, ale mny
řpominamy na mjeno teho křjesa,
nascheho Boha. Woni řu pobicži
a řu panuli; mny pať stejimny pro-
řče. Šomħaj, křježe; tón křal
wuřřšch nař, hdnyž mny wołamy.

Psalm 20, 7—10.

křyschcže, jehnjo Bože, kiž ty
njeřesch šwěta hřěchi,
řmil so nad nami!

křyschcže, jehnjo Bože, kiž ty
njeřesch šwěta hřěchi,
daj nam šwój měr!

Šeneho wojaka modlenje,
hdnyž wón do wójuny abo do
bitny cžeħnje.

D mój luby njebjeski Wčtcže,
ja nětko k řmjercži du a mam ju
psched šwojimaj woczomaj. Ty
luby njebjeski Wčtcže, ja nětko
Tebi do twojeju rukow padnu a
šwoju duřču Tebi porucžam.
Mój wumožnik Jesuš křystušk je
na kčnzju šwoju duřču tebi po-
rucžil a ty řy jeho s hnady
horjewřak, dħa wřmi tež mje do
šwojeho njebjeskeho raji. D
mój Božo a Wčtcže, ja so nětko
k tebi wołam a so do twojeje
wole podawam tať, jaťo je to
mój wumožnik Jesuš křystušk
cžinik, kiž je řa žyly šwět cžerpiť.
Sa pať cžerpiju nětko řa šwoje
hřěchi. D mój Božo, ja chžu něť
rad šwět řpuschcžicž, mi njedaj
jeho řel byčž, ani žony abo džečzi
abo staršchaju, mam-li jeno tebe
a šwojeho wumožnika Jesuša.
Sa řym so wamoj porucžil a
šwoju duřču do Abřahamoweħo
křina. Hamjen. 1813.

Wón je šwojim jandželam
pschisřak twojedla, so bychu cže
řakħowali na wschitkich twojich
pucžach, so bychu cže na rukomaj
njeřli a ty šwoju noħu wo
kamjen njestorcžil.

Psalm 91, 11—12.

Wojak, kiž kwoje žiwjenje sažadzi sa krala a wótny kraj, čini i tym kšćejčijanski a žohnowanu skutk, jako pižane steji:

„Ničto nima wjetšjeje lubošće, džižli tu, hdyž wón kwoje žiwjenje sa kwojich pscheczelow mostaji.“ Wón je poškuschny kwojei wyschnosći, i čemuž naž Bože kłowo napomina: „Kóždy budž poddany tej wyschnosći, kotraž mój nad nim ma.“ Tehodla dyrbi so wojak Božeho žohnowanja nadžecž a na Boha kwoje doměrjenje stajicž. Bože pižmo čješči wojařstwo i tym, so nasche duchowne žiwjenje i wojowanjom pschiruna: „My nimamy i kwoju a i čželom wojowacž, ale i tymi knježimi čžemnosće, i tymi skymi duchami pod njebjekami.“ Kóžda wójna je snamjo čžlowiskeje a čžertowskeje kłosće, tehodla derje temu, kiž ma nje-winowatej ruzy. Wojařske žiwjenje ma tež wulke spytowanja w šebi, pschede wschēm spytowanje i hněwu, hrošnosći, nješčžiwosći. Tehdy rospominaj, hacž „je tón pšobd teho ducha lubošć, wješkosć, měr, ščetpliwosć, lubošnosć, dobročiwosć, wěra, čžichošć, počžiwosć.“ Wojuj tu najčžejšchu wójnu šam pschecžiwu kwojemu čželku a jeho wožadanju. Pschetož ščtōž kručze njewojuje, tón křonowanu njebudže. Derje pak temu, kiž mōže se kwojathm Pawokom prajicž: „Ša šym šo dobre bēdženje bēdžil, ja šym do-bēhał, ja šym wěru džeržal. Ša to je mi wotpoložena křona prawdosće, kotruž mi tón Knjes, tón prawy šudnik, podacž budže.“ Čži pak, kotřiz doma wostanu, dyrbja wojowazym pomhacž se kwojimi modlitwami, jako pižane steji: „Ša napominam waš psches nascheho Knjesa Šesom Křysta a psches tu lubošć teho Ducha, so byščeže wy so mnu wojowali w modlitwach pola Boha.“

Knježe Božo, njebjeski Wótcze, budž Ty mój móžny ščlit a ššow, so by šo mje žane nješbože njeđotknyło;
Knježe Šesu Křysťčže, Ššyno Boži, wodaž mi hrěchi a dži pschede mnu w tym čžejkim wojowanju, kotrež mam wobstacž;
Knježe Božo, šwjaty Ducha, wušwjecž moju wutrobu a wjedž mje na prawej drōšy Ššwojeho mjena dla. Šamjeñ.

Próřtwa tych, kotřiz doma wostanu.

Knježe, wschēmóžny Božo! My ležimy psched Tobu se kwojei modlitwu, Knježe, wušksch naž! Džerž Ty kwoju móžnu ruku nad našchimi mužškimi, kotřiz sa twoju wěrnosć a sa našch kraj wojuju. Daj jim nashonicž, so ty wosy šrosbijesch a lebije škamasch, so ty šy nasche šwarnowanje stajnje a pschezo. Knježe, kiž ty čžlowiske wutrobny wodžisch kaž wódbne hrjebje, wobrocž našchich nješcheczelow, so bychu i mēru hotowi byli. Pschinješ nam mēr a mozuj naž, so bychmy na dalsche Twojich Božich darow dostojni byli. To čžył Ty čžinicž psches Šesom Křysta, Twojeho lubeho Ššyna, nascheho Knjesa. Šamjeñ.

Wojak šo modli, hdyž je kwojate Bože blido wužitwal:

Knježe Šesu Křysťčže! Ty šy mi wodał wschitke moje hrěchi a šy mje wučžisćil se kwojei kwojatej kwoju. Ša to čži džal praju i žykeje wutrobny. Ša čže prošču, šdžerž mje we kwojei hnadže hacž do kónza, a dyrbja-li ja w tutej bitwje kwoje žiwjenje šhubicž, dha šmil šo nade mnu, Knježe, a wsmi moju dušchu i čžješču horje do kwojeho kraleřtwa. Šamjeñ.

Próřtwa sa krala.

Krala žohnuj, Knježe Božo,
Žohnuj jeho kraj a dom;
Budž Ty jeho skutkow šbožo,
Wostan pschi nim se ščkitom.
Nječ wón žykej ščkituje,
Nješcheczelow pschewinje;
Ludžo pak nječ wopor pala:
Žohnuj, žohnuj našchoh' krala!

Š šhrobkosću daj želnosć šobu,
Šdyž naž bitwa wobdawa;
Nječ my wojujemy i Tobu
Šmužicže hacž do kónza.
Nasche dohycže šy Ty!
„Š nami Bóh!“ tak špěwamy;
Domach pak ššincž i ššiska, i dala:
Žohnuj, žohnuj našchoh' krala!

Modlitwa w bitwje.

1813.

Wótcze, ja wołam Čže!
Šrimot kanonow mje i mrototu křnje,
Ššapate ššiski i nich i prastotom ššnje.
Wodžerjo bitwow, ja wołam Čže!
Wótcze mój, wjedž Ty mje!

Wótcze mój, wjedž Ty mje!
Dobudu abo nječ padnu na polu:
We wschēm ja pošnamam Knjesowu wolu!
Knježe, kaž Ty čžješch, nječ wjedžješch mje.
Božo, ja šnaju Čže!

Božo, ja šnaju Čže!
Šako w ššumje ššičža našymškeho,
Šaž hdyž bitwow šrimot hōwri jeho,
Šóřko wschjej hnady, ja šnaju Čže.
Wótcze Ty, žohnuj mje!

Wótcze Ty, žohnuj mje!
Do Twojej ruki ja porucžam šebje,
Žiwjenje kwoje džē dostach wot Tebje;
Š žiwjenju, i wumrjecžu žohnuj mje;
Wótcze, ja šhwalu Čže!

Wótcze, ja šhwalu Čže!
To džē nej bēdženje sa čžafne šbože;
Najšwječisše ščkituja mjecže a nože:
Duž morwy a živy šhwalu Čže;
Božo, i šebi wsmi mje!

Božo, i šebi wsmi mje!
Šdyž šo tež i šrimotom ššmjercž ke mni wlecže,
Šdyž i mojich žitow krej i čžurami čžecže;
Ša poddam šo Čži, duž i šebi wsmi mje!
Wótcze, ja wołam Čže!

Ščtōž pod pschikřezom najwjšchšcheho
šedži a pod ščłódkom wschēmóžneho
pschebnywa, tón rjeknje i temu Knjesej:
Moja nadžija a mój hród, mój Bóh,
na kotrehož šo ja špuschčžam.

Psalm 91, 1. 2.

Marja.

Wjekna štamisna, pižana wot Š.
(5. potracžowanje.)

W tym wotomiku šo w Šandriju džiwne hibanje poda. Ty šawěrnno tu holžu nješidžisch, nē, ty ju i žykej dušchu lubujesch, kaž tež šo pschecžiwu temu špjecžujesch, prajesch i šebi, a wona ma tež prawo, so šy hubjenšchi hacž šo šdasch, ščtož šo tež teho wobarasch. — Wón bē wot nētk žyky wjecžor čžichi a ničto šo nad

tym njeđiwasche. Šako Marji dobru nōž prajesch, hladasche pošmurjeny psched šo. Marja myšlesche, wón šo čži ššobi teje plisty dla a šo šy jeho ššawnje našwarila, a jeje šwēdomnje ji prajesch, hacž tola njeje naška byka.

Šako Šandrij domoj pschiđže, namaka kwoju macžer šamu, nan bē hiščeže w ššorcžmje. Wona knižku i ruki položila a šdasche šo, jako budžishe pšakala. Šandrij ššny šo čžicho i nej a roš-próšcheny wša knižku do ruki. „Macžer“, prajesch potom, „hdyž

šo lehnycž chzecze, ja nana doczafam a jeho nuts puschczu.“ —
Macž prajesche, laž pschezo, dobru nóz, a šo lehny.

Sako Gandrij šam bėsche, pohlada do knižki, wón pocza cžitacz, bu wot cžitanja tał zyle fajaty, šo šwoje šamšne myšle šapomni a mējesche jeno na to myšle, šchtož bē cžital. Bē jemu tale kniha wot lubeho Boha nētł podata? Wšecze, bēsche wšchał jeho šamšna stawisna, jeho plakaza macž bē ta macž, kiž jow telko šylšow pscheliwasche. Knižka, w kotrejž bē jeho macž dženš wjeczor cži-taka, bē stawisna wo Monizy, wo maczeri šwjateho Augustina. Augustin bē bohaty, žiwjenjawješeky młodženz, wón njepošlucha-sche na napominanje šwojeje pobožneje maczerje; wón štorcži šo š mozu do šwētnych lóšchtow, do žołmow hrěcha; wona widžesche jeho w duchu hižom w hrěsche tepjeneho, ale njewušta se šwojimi próstwami ł Bohu wo wutorhujenje jenicžkeho, lubowaneho šyna, jeje šwērna maczerina lubošč njemējesche žaneho mēra, doniž tón Knjes šo hnadnje ł nej njewobrocži a wutrobu šhubjeneho džěcža njepohnu a ł tym wbohej maczeri šašo dari.

Gandrij bē knižku hacž do kónza cžital, šylšy ronjachu šo jemu po mjeswoczju na štyknjenej ruzy. „Macžer, luba macžer“, šdychowasche mjelczo: „Wy dyrbicze tež šašo džěcžo mēcž.“

Šeho cžerjesche ł jeje ložu, macž dyrbiesche hižom dawno špacž, wón chzysche jeno ras jeje blēde mjeswoczjo widžecž. Mjelczo šczahny šawěschł na boł, wona ležesche se šandželenymaj woczomaj a mējesche ruzy štyknjenej, tola njebē šrudna na pohladanje, šdasche šo, šo mējesche lubošny šón. Tak tež bē, jara derje bēsche widžaka, šo bēsche wón pschezo dale a dale w knižy cžital, a jeje modlitwa bē jeho cžitanje pschemodžaka. Nētł se šandželenymaj woczomaj cžujesche a widžesche hibanja jeho wutroby, hłóš pschi-woła jej wješele: „Wono budže hinał šo mnu.“ Wona pał tež woczji wotanknywschi to widžesche na jeho woblicžu pišane, wa jeho ruču, pschitkócži ju ł hubje a wón prajesche mjelczo: „Macžer, budž trošchtina, wšchitko budže hinał.“ (Pšchichodnje dale.)

Šlaj, wón šo modli!

Šap. št. 9, 11.

(Šerof.)

Šlaj, wón šo modli!
Šeho, kotryž Šchczěpana je moril,
Njeboj šo, dži ł lawej, kiž je šchoril,
Šeho lěhwo bu nētł šwjatniza.
Mordar, štyknyschi šej šwojej ruzy,
Wczera hanjesche šchcže Knjesa duzy,
Šesubej pał dženska šwalbu da.

Šlaj, wón šo modli!
Saul, tón wošlepjeny šebi žada,
Šo by šwětłko špožčžika jom' hnada,
Š njebešam wón hlada plakajo.
Wutroba je štyštna, w horju špróžna;
Kosbička je jeho ruča wóžzna:
Ananiašo, dži, trošchtuj joh'!

Šlaj, wón šo modli!
Pšchecžel twój, se žołmow wutorhujeny,
Mapol morwy leži, woškabnjeny:
Wón šaš šdychnje! wješly prajišy to.
Budže ł Božej hnadu w hrěchach jaty
Wuwjedženy a šaš Knjesej daty,
Šandžel šašpěwa: Wón modli šo!

Šlaj, wón šo modli!
Mordarjowe jaštwo — šajka jama! —
Nētł pał, hdyž wón šwojej ruzy šama,

Pšchistuř ł njemu, šhroble njeboj šo!
Šeho wutroba je womjehczena,
Mērna nētł, hacž tež je wotšbudžena. —
Wumožena je, — hdyž modli šo.

Šlaj, wón šo modli!
W šwētnej puščinje je došč šo šphtal,
W šlužbje njeshwērnej šej šbože phtal;
Ša kolenach nētł — šyn šhubjeny.
Šlubofo, haj šlubofo je padnył,
Domoj šašo chze, je hižom štanyl;
Nētł šo modli — duž b'žje šbožowny.

Šlaj, wón šo modli!
Kiž bē šwojej' njewěry šo šhwalil,
Wot Boha šo pschezo bóle šbalil,
W šmjercži špomina šaš' na Knjesa,
Šawój Damastuš nam'tał je a Boha,
Šaš' je wēra džěcžatštwajom' droha.
Knježe, wušlyšy tajšoh' šchacharja!

Šlaj, wón šo modli!
Šeli jedyn Saul šaš' pošdychuje,
Š tebi, Knježe, ruzy pošběhuje,
— Šeho horjo nikoh' njestara, —
Dha wšchał, šmilny Božo, šjew šo jemu,
Pšocžel šwojoh' jandžela ty ł njemu,
Šczel tež jemu Ananiaša!

Pšchek. Šurij Bróšł.

Wšchelake ł bliska a ł daloka.

* **Šo wšchēm našchim wóžnym kraju** je našy lud w nutr-
nosčji wopomnil šandženu njedželu lětny džěł wulkeje šwētneje
wójny. Šdyž bēsche to šrudne dopomnjecze na cžěžke wopory,
kotrež je šebi wójna žadała, šlincžesche tola psche wšchitke wutroby
nutrny džal ł Bohu, kotryž je šo widomnje jako našy šchit wo-
pošafal. Kaž našy šhěžor psched krotkim, hdyž šo jemu šbože
pschejesche ł šbožownemu poštracžowanju našcheho wójšta w Ruškej,
wupraji, ł njebešam pošafaju: „Wón tam horkach je nam pom-
hał“, to šlincži psches wšchitke džakowne wutroby našcheho luda.

* **W tu šhwilu je ruški šejm šhromadženy.** Ministerjo
phtaju drje wšchitko w rjanych barbach barbicž, ale to woni tola
prěcž njemóža, šo našche wójšto poštracžuje a šo budža našchemu
wójštu škóncžnje Warschawu pschemoštajicž dyrbicž. Woni wuda-
waju, šo chzedža šo wrócžo šczahnyčž a wšchitko wupušczicž a tał
wójnu wješcz, laž šo wona 1812 pschecžiwu Napoleonej wjedžesche,
kotrehož wójšto, žaneje žyrobny njenamafajo, ł wulkeho džěla hłodu
wumrje. Š tym drje woni wopał pschichod woblicža. Ša přėnim
mēštnje šo prascha, hacž budže našche wójšto nētł ša nimi
czahnyčž. Najwažnišche je, šo šo wójna, kotraž je šo 1812 wje-
dła, ł wjedženjom wójny w lěcže 1915 ani pschirunacž njemóže.
Ša wuššobdnjenje šo ani myšlicž njemóže, došelž šo žyroba štajnje
ša wójštom wošy. Ššlawny general ł Below je wuprajil, šo
dženša tole ruške wotmyšlenje žaneho wušpěcha mēcž njemóže,
hdyž móža wojazy dženska we Windawje w Šurlandskej šhlěb jěšč,
kotryž je šo wczera we Wrotšlawje pjelł. W našchim cžafu,
hdžez šo hnydom šady pošupowazeho wójšta želejniza twari, hdyž
šu tyžazy automobilow šady wójšta, hdyž ašfaltowane dróhi se
šemje wuroštu, tajke wotmyšlenja ničšo wjazny njewučinja. Duž
je njerošom, wo Napoleonowym cžafu dženska hišchcže rěcžecž.

Šamolwity redaktor: J. Gólč. Ššoburedaktor: K. A. Fiedleř.

Čžišchcžer a nakladnik: M. Smoleř.